

sine to forældre. For gifte par bevares den gamle regel om, at ægtemanden anses for fader.

Hermed kunne lovgivningen sådan set slutte. Det burde være så enkelt, at lovgivningen tilpasses de samlivsformer, befolkningen har valgt, men så enkelt er det jo ikke.

For det første kan enhver forvise sig om ved at kigge sig rundt i bekendtskabskredsen, at den enighed om børn og forældreskab, der er på fødselstidspunktet, ikke er langtidsholdbar. Skilsmisser, uenighed, skænderier, retssager, samværssager, chikane og trusler kaster utallige børn ud i store kriser. Ofte er det åbenlyst, at forældrene sætter deres egne hensyn højere end barnets tarv.

Hvordan skal lovgivningen kunne håndtere dette? Ja, det løses ikke ved dette lovforslag. Der er muligvis nogle lettelser ved dette lovforslags gennemførelse, som gør, at man kan komme lettere igennem nogle problemer, men det er et meget stort problemkompleks i det hele taget, som vi som lovgivere selvfølgelig skal gøre, hvad vi kan for at lette, men som ikke kan løses ad lovgivningens vej.

For det andet er der stadig væk en vis procentdel af børnene, hvis moder ikke kan eller vil oplyse faderens identitet. Disse børn får ingen fader. Har de ikke ret til det? Er børnene forældrenes? Er de moderens, er de faderens, eller er de deres egne?

Der er faktisk kvinder i dag, der siger, at de har valgt en bestemt mand, eller at de har valgt en eller anden tilfældig mand som fader til deres børn. Børnene er kvindernes, børnene er ikke deres egne, og det vil sige, at på et eller andet tidspunkt, når barnet bliver voksen, får det at vide, at moderen ikke ville opgive faderens navn, fordi hun åbenbart syntes, at barnet ikke var godt nok til at få en fader eller det var en mand, der ikke var tilstrækkelig egnet, eller det var synd for den mand, at han skulle have sådan et dårligt barn. Så der kan være mange konflikter i et barns liv som voksen, man lægger bunden til, hvis ikke man opgiver faderens navn.

For det tredje har den tekniske udvikling gjort det muligt at fastslå et faderskab med uhyggelig præcision. En fader kan rent ud sagt aldrig føle sig sikker, før det er fastslået ved en dna-test, at han er faderen. Skal enhver fader gå i evig angst for at blive frataget sit faderskab? Det er også noget, der har været diskuteret i dag, og det synes jeg vi skal være åbne for at diskutere i den fase, vi står over for.

For det fjerde har forskningen åbnet muligheder for andre måder at få børn på end den gammeldags. Det kan man være bekymret over eller opmuntret over. Det løser nogle store barnløshedsproblemer, men det rejser både etiske og juridiske problemstillinger, som skal behandles i lovgivningen. Er det æg- eller sæddonor, der er barnets moder eller fader, eller er det rugemoderen, der er moderen, og den mand, der påtager sig omsorgen, der er faderen? Man kunne også argumentere for det modsatte, at det er den, der leverer det genetiske materiale til barnet, der er henholdsvis moder og fader. Det er der ikke enighed om i alle folketingsgrupper, og det er jeg helt sikker på at vi også kommer til at debattere meget i den kommende tid.

Lovforslaget om børns retsstilling er et meget vigtigt lovforslag. Det bringer overensstemmelse mellem nutidens samlivsformer og juraen, og det tager fat på en flig af de utallige problemstillinger, som de nye biologiske teknikker fører med sig. Der bliver heldigvis god tid til debat. Det Radikale Venstre vil bidrage til debatten med mange diskussioner, og vi ser frem til debatten og frem til vedtagelsen af forslaget i den endelige form, det måtte få.

Jette Gottlieb (EL):

Da vores ordfører, hr. Søren Søndergaard, ikke er til stede, bliver det på hans vegne, jeg fremfører følgende:

Vi synes, det er en meget god idé at lave en børnelov, og vi kan også i det store og hele støtte forslaget, men vi synes, der er mangler.

Børnene er selvstændige individer med egne rettigheder, og det fremgår klart af FN's børnekonvention, som Danmark har ratificeret. Børn skal beskyttes, og børnenes tarv bør altid gå forud for forældrenes interesser. Heldigvis er det almindeligste, at børnenes tarv og forældrenes interesser falder sammen. Det er de almindelige, lette forhold, hvor lovregler ikke er så vigtige, for her klares alle problemer i fred og fordragelighed.

Det lyder smukt, at alle børn skal have ret til to forældre, men det er ikke praktisk muligt og heller ikke altid det fornuftigste. Et navn på en fødselsattest fortæller noget om ens biologiske ophav, men intet om, hvilke voksne der i praksis i dagligdagen tager aktivt del i ens liv og varetager ens interesser.

Hvis de to navne på fødselsattesten ikke er i stand til at samarbejde eller det ene navn i vir-